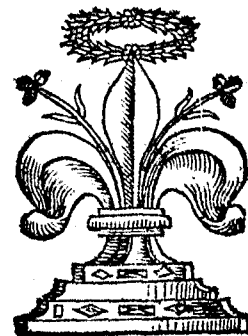

HENRICI MEIBOMII
DE
VASIS PALPE-
BRARVM
NOVIS
EPISTOLA

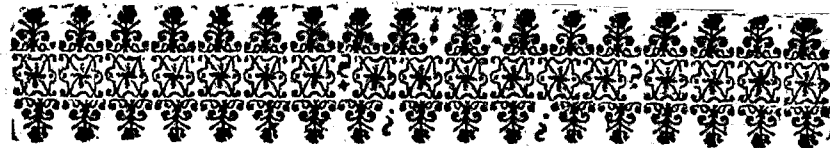
AD

V. CL.

D. IOELEM LANGELLOTTIVM
Reverendiss. & Sereniss. Ducis Holsatiæ
Archiatrum.

HELMESTADI,
Typis & sumptibus HENNINGI MULLERIS
ANNO MDCLXVI.

Amplissimo Clarissimoque Viro,
IOELI LANGELLOTTIO D.

Rever. & Seren. Holsatiæ Ducis
Regentis Archiatro

Fautori & Amico suo plurimam
honorando

S. P. D.

HENRICUS MEIBOMIUS.

Non diu equidem est, Vir celeberrime,
ex quo inter nos, qui parvo terrarum
spatio sejuncti nunquam tamen nos vi-
dimus, coaluit amicitia: futuram ta-
men eam diuturnam multis de causis
ominari licet. Qui enim aliter possit, quæ pro
fundamento habet virtutem? Eam ego in te su-
spexi semper, ex quo Viros Eruditos suo pretio
æstimare didici, amarique à te laboravi, quan-
quam non erat multum in eo laborandum. Es
enim obvius & expositus plenusque humanitate,
statimque bonam de me meisque studiis conce-
pisti

pisti opinionem. Crevit autem mox notabili augmento tua erga me benevolentia, simulque tui observantiam in me auxit. Et hæc quidem hætenus mutua fuerunt. Dein autem ea à te in me profecta sunt, quibus paria ut facerem nec meæ res patiebantur nec tuæ. Illud unum mihi reliquum erat, ut & virtutum tuarum, quas jam magis mirabar, quia magis intelligebam, præco apud alios essem, & gratum animum meum frequentioribus litteris testarer, non inanibus tamen illis, sed quæ vel aliunde mecum communicata, vel à me observata in re Medica narrarent. Prius autem me fecisse ab aliis rectius intelliges, posterius non omisisse, tute testis eris. Gratas verò meas quoque tibi fuisse de rebus Anatomicis narrationes non obscuris signis intellexi. Quæ, ut me quidem Anatomem hac in Academia docentem decent, sic ad te minus prudenter mitti, posset putare, qui te minus nosset, aut ex ingenio suo judicaret. Ita enim vulgo hodie fit. Ad primos adolescentiæ annos damnatur structuræ corporis humani contemplatio, indigna autem censetur, quam vel limis aspiciant, qui medicinam apud ægros faciunt. Notum tibi hominum genus. Fateor equidem, imò hoc effugium ipsis suppedito, si respicias Artem Medicam, tria per Anatomem in sanis corporibus, ut in theatris fieri solet,

let, institutam & disci & doceri, Necessaria, Utilia, Iucunda. Necessaria multa occurrere in propatulo est, citra quorum notitiam nemo Medicus aut Chirurgus feliciter potest operari, qualia imprimis sunt, quæ ad positum & ordinem partium pertinent, quæ non satis observata maximos errores pariunt. Sunt dein multa Utilia, quæ quamvis Medicum non faciant, aptiorem tamen ad medendum reddunt. Prima fronte illorum usus non patet, quæ tamen inde deducuntur, admodum medentem juvant & rationes quoque, quibus in *Quæsiōibus* solvendis & sibi & aliis satisfaciatur, abunde suppeditant. Non quidem igitur per illa Medicus, sed major fit Medicus, si reliquis jungatur. Talia multa recentiores nostri, que seculi Anatomici observarunt, quæ nimis superciliosè, tanquam planè inutilia excludunt, quæ quæ juvenes non didicere, senes satagunt contemnere; anatomem autem tam libenter vituperant, quam eam aggrediuntur inviti. Denique sunt alia, quæ iucunda nominare placuit, quia elegantium ingeniorum delitiæ sunt, etsi aliquem in medendo usum non habeant. Olim ad *Προσοπων παιδας* pertinebant, nec hodie à quibusdam illorum negliguntur. Explicarem hæc omnia latius, adductis exemplis, nisi alibi id agere animus esset, & ad re, Vir longe doctissime, scriberem,

berem, quem nihil illorum fugit. Nullum autem est dubium, quin is, qui in Arte nostra rectè versari vult, illa quæ prioris sunt generis, præ reliquis potissimum scrutari & investigare debeat & tanquam ungues digitosque suos nosse. Habet enim hîc quoque meritò locum illud Euripidis, citatum ab Aristot. l. 3. Polit. c. 4.

Μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὄν πόλει δέϊ.

Qui tamen aliquod in arte Medica nomen sibi acquirere vult, etiam ea, quæ secundi sunt generis, ignorare non debet. Imò, si ea quoque quæ tertio loco recensui, diligenter investigarit & ab alijs liberalibus artibus disciplinisque probè sit instructus, tum demum in illorum Medicorum ordinem pertinet, quos *χάρη διατιθεμένους* Hippocrates, *χαριέλτας* appellat Aristoteles. Tales autem qui fuerint prioribus aut nostro seculo, non est, ut memorem, cum tu, ὦ *χαρίεσσε*, luculentissimum nobis præbeas exemplum. Quàm enim priora feliciter ad usum Artis didiceris, referrem, nisi id integræ provinciæ, majore incertum tuo honore, an suo commodo, loquerentur. Reliqua verò ornamenta, ut cum paucis communia habes, sic te Magnis Principibus, Immortalis memoriæ Heroi FRIDERICO & nunc nostri avi Musagetæ Incomparabili, CHRISTIANO ALBERTO, Domino nostro clementissimo, comen-

mendarunt, ut suum sibi Archiatrum alter elegerit, alter hodieque carissimum habeat. Non ibo equidem per omnes *χάρη* & tuæ partes, sed tantum illi, de qua cæpi dicere, humani corporis cognitioni inhærebo. Quod si jam te ea in his rebus ^{Anatomicis} scire dixerò, quæ ignorant sæpe illi qui in his consenuerunt, modestiæ forte tuæ injuriam aliquam, veritati certè nullam fecero. Cumque jam non sit tibi semper integrum, sectionibus admovere manum, omnem das operam, ne ea te lateant, quæ illi animadvertunt, quibus par tecum studium sciendi & ardor, occasio autem inquirendi commodior. Hæc tua curiositas me ad has quoque litteras dandas invitavit, cum superiori mense iterum virile cadaver ad hos usus nactus essem. Non expectabis autem ut totius osti-
dii acta tibi referam, & ea etiam enarrem à me demonstrata, quæ vel ordinario in corporibus omnibus reperiuntur, vel ab alijs pridem inventa ad nauseam usque descripta sunt (quis enim noctuas Athenas sciens mitteret?) sed tantum, si quæ præter naturam sese obtulerunt, aut si quæ alijs non notata nostra diligentia detexit. Prioris generis, licet pauca, aliqua tamen occurrerunt. Pinguedo enim multis in locis, ubi naturaliter aliàs non comparet, aderat. Id quod cum in obesissimis corporibus frequenter observatim, non ita attendi: hoc
tamen

tamen non injuria, puto, me suspensum tenuit, aliis non temerè notatum, quod prope lineam albam, quam vocamus, inter peritonæum & tendines musculorum abdominis copiosa pinguedo esset, cum aliàs illi tendines peritonæam arctè solent con- nasci, ut vix ulla arte possis separare. In *an. 1611.* no ileo, non longè ab ejus cum crassis connexioni, *en Quous* quædam triangularis comparebat, aliquot digitorum longitudine & crassitie, plena excrementis. Quam ut obiter memoro, sic plenius describam, necesse est, quod in corde observavi, concrementum lapideum, præsertim, cum qui ante hac lapides in corde observarunt, & memorantur plerique à Schenckio *Obsev. l. 2.* nimis parce cum reliquis circumstantias, tum ipsum cordis locum descripserint. Hoc autem concrementum hærebat in ventriculo sinistro, eo loco, ubi arteria magna egreditur, eratque tam firmiter adnatum, ut sine læsione ipsius arteriosi corporis non possem liberare. Non habebat autem certam aliquam figuram nec æqualem superficiem, videbaturque quasi ex multis parvis calculis concretum. Latior ejus pars adharebat arteriæ emergenti, altera acuta præpendebat in cordis cavitatem. An autem hac de causa virille, dum viveret, symptomatica quædam passus fuerit, palpitationem aut tremorem cordis, juxta cum ignarissimis scio suspicari

spicari id liceret ex iis, quæ de Maximiliano Imperatore à superioris seculi Medicis annotata nosti, Erasmo cum primis, Medico doctissimo, consil. 103. inter Cratoniana. Illud ausim asseverare sanguinis ex sinistro ventriculo cordis in arterias impetuose irruentis motum aliquo saltem modo ab hoc concremento fuisse impeditum. Situs enim cuius hoc faciebat planum. Pendebat hic lapis circiter drachmas duas, duritie nec maximæ nec nullius, ferè qualis tophorum esse solet. Rarius enim admodum duri lapides in corpore nostro generantur, etsi aliquando id contingat; imò, quos in vesica deprehendimus, calculi ut plurimum tales sunt, quos etiam non magno labore resolvere, & ex ijs cum sale spiritum oleumque educere licet.

Sed missis his, quæ præter naturam mihi observata, ad ea, quæ secundi generis sunt, accedo. Cum enim oculi partes omnes dissectas proponerem, in palpebris ostendi non tantum illa lacrymalia puncta, quæ antehac fuerunt cognita, sed alia quoque, his quidem minora, numero autem plura, quæ ante tres ferè annos primum observavi. Antequam autem ea plenius, ipsosque quorum ostia sunt, ductus describam, paucis, pace tua, recensero, quid hætenus de palpebrarum vasis in suis scriptis annotarint Anatomici.

In angulis internis oculorum in utraque palpebra tam superiori quàm inferiori jam tum à veteribus observata fuerunt duo foramina, descripta à Galeno l. x. de usu part. c. xi. sive illum habeant inventorem, sive qui eum antecesserunt, Anatomicos. Vesalius nec in admirando suo opere nec in alijs scriptis horum foraminum facit mentionem, quod forte non injuria mireris, cum etiam post Galenum is, qui ante Vesalium inclaruit, Berengarius Carpus comment. in Mundin. p. 467. satis accuratè ea descripserit. Fallopius autem tanto accuratius de ijs egit & ad nares usque continuavit: imò, cum à Vesalio ea non descripta animadverteret, reliquos quoque Anatomicos ignorasse putavit. Adducam ipsa verba Fallopij ex Observationibus aureis, quia recentioribus ferè omnibus præiit. *In oculis, inquit, primam prætermisere Anatomici duo foramina parva (quorum unum est in palpebra superiori, alterum in inferiori) in viventibus adhuc hominibus, si quis inspicere voluerit, apparentia. Quæ foramina habent meatus, qui sub caruncula $\epsilon\gamma\kappa\alpha\nu\delta\iota\delta$ & vel $\epsilon\pi\iota\kappa\alpha\nu\delta\iota\delta$ & dicta uniuertur in quendam communem sinum in narium cavitatem destinentem per canalem proprium in osse squammoso quod internum angulum occupat, insculptum.* Quæ verba non satis intellexit, nec ipsos ductus observavit Vesalius, etiam monitus, ut patet ex ipsius **Examine Obser-**

Observationum Fallopij. Fallopium autem secuti Cl. Riolanus in Anthropographia, alique. Ulterius progressus Hieronymus Fabricius ab Aquapendente, accuratissimus, ut nosti, Anatomicus, præter hæc palpebrarum in interno cantho foramina, alia in externo observavit, unum itidem in utraque palpebra. Ipsa verba, quia non nihil obscura & à paucis considerata, recitabo ex l. de oculis. part. 1. c. 13. *In utraque extremitate tarsorum superna scilicet & inferna bina in utroque angulo foraminula apparent, tam exigua atque angusta, ut vix in viventium corporibus aspectabilia sint: in cadaveribus autem omnino sensum effugiant.* Hanc Aquapendentis observationem qui cum & post eum vixerunt, aut non attenderunt, aut ei fidem non habuerunt. Silent enim de illis in externo cantho punctis, imò nonnulli planè ea negant, & rationes cur illo in cantho esse non possint, adducunt. Julius Cassearius Placentinus, diligentissimus aliàs in minimis quoque, libro suo de visu de illis in palpebris foraminibus nimis agit parcè, hæc certè, Aquapendenti visa, non agnoscit. Nec in Spigeliano opere invenias de his quicquam. Alios enim hic & Riolanum potissimum, quibusdam retentis, alijs mutatis sequitur diligens Bucrætius. Veslingius illa quidem in interno cantho puncta eleganter, more suo, describit, in cantho autem externo ni-

hil videtur observasse, alias vel uno verbo moniturus. Unus Dominicus de Marchettis in illustri Academia Patavina Chirurgiæ Professor, qui hodie cum fratre suo Antonio (ne de patre Petro, jam emerito, quid dicam) secandi peritia inter Italos eminent, post Aquapendentem illa quoque in externo angulo observavit. *Sicut, inquit in Anatomie sua p. 206. in angulo interno duo observantur puncta lacrymalia, ita in externo summa adhibita diligentia duo foramina inveni satis patentia, quæ eundem ordinem tenent, sicut ea, quæ sunt in angulo interno.*

Post hos longe luculentiorum vasorum in palpebris historiam nobis dedit Nicolaus Stenonis, cujus summam in his rebus peritiam optime nosti, imò nemo hodie est, qui ignorat. Quamvis autem omnibus accuratius Anatomen tractantibus placeant libelli ab ipso editi, tamen vividum ingenium & *ὄργαν* singularis, qua ad studia Anatomica fertur, ex familiari conversatione mihi notissima, longè majora ab ipso nos faciunt expectare. Is non tantum ductuum à Fallopio in externo angulo observatorum terminos accuratius descripsit, diversitatemq; in diversis animalibus curiose annotavit, sed præterea quoque nova vasa à glandula oculi innominata prodeuntia primus observavit descripsitque eleganter, quæ inde interiorum intra palpebrarum tunicam pergentia exiguis ean-

is eandem foraminibus ad brevem à cilijs distantiam pertundunt. Sunt illa omnia sine dubio tibi, Vir clarissime, in recenti memoria, ideoque quæ plura ibidem habet, non describo. Nec præter hos jam memoratos ullus mihi occurrit, qui de palpebrarum vasis quicquam fuerit commentatus. Ego autem in utraque palpebra longe plura observavi ostia, ductuum quorundam peculiarium, exilia tamen admodum, nec prima fronte obvia, quæ causa sine dubio est, cur hæcenus latuerint. Observare autem licet ostia illa in utraque palpebra tam inferiori quam superiori, & quidem in illius partis, quam *τὸ πρὸν* Græci vocant, extrema ora. Quumque extremus ille palpebrarum limbus aliquam habeat latitudinem, divido eum in externam & internam partem. In externa pili sunt: in interna hæc ostia, oculi globum respicientia. Licet hæc citra ullam sectionem intueri. Imo in vivo quoque non poterunt temere illum latere, cui acies oculorum integra est, si locum exactè norit, & fixo lumine palpebras inversas adspiciat. Numerum horum ostiorum exactè definire non possum. Aliquando me ultra triginta numerasse memini. In toto enim limbo, & ad utrumque angulum observantur. Non tenent autem eundem ordinem cum punctis lacrymalibus veterum in interno angulo collocatis, ut cui-

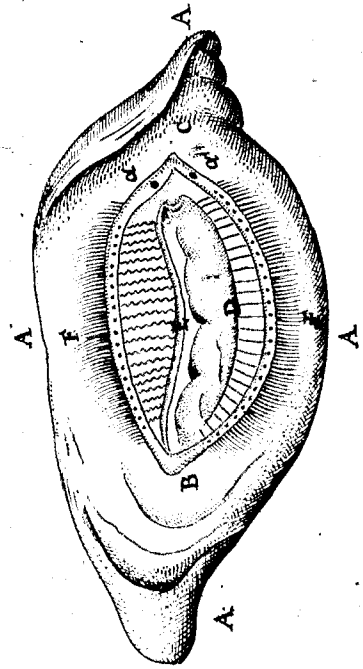
vis inspicienti patebit, ut sanè nesciam, quæ foramina viderit in externo angulo Marchettus. Hæc à me observata in externo quidem angulo etiam sunt, sed non tenent eundem ordinem cum illis veterum lacrymalibus punctis. Sed fortassis non satis capio, quid per *ordinem eundem tenere* intelligat Vir doctissimus. Transeamus igitur ad ostiorum horum continuationem, videamusque quorum illa vasorum ostia sint. Si invertas tarsos, videbis utrinque corpora glandulosa, ampliora in superiori, quæ si accuratius contempleris & cultellum quoque admoveas, totidem distinctas minimas glandulas observabis, quæ in limbo tarsorum sunt ostia. In superiori tarso longiores sunt, nec recta feruntur, in inferiori & rectæ & breviores. Si comprimas has glandulas, humor aliquis prodibit per ostia in limbo memorata, concretus magis in homine dudum mortuo, liquidior in animali recens occiso: certo argumento, esse minimas illas glandulas intus cavas, humoremque, quem continent, per illa ostia effluere. Stylum aut setam aliquam immittere non licet, tanta est plerumque illorum ostiorum angustia. Hæc autem cum ita se habeant, sive velis imposterum glandulas vocare, sive ductus glandulosos, per me licet. Cavitatem enim habent, parietes autem ad glandularum substantiam ac-

sim accedere videntur. Ab ista aliqua parte originem suam habere hæc vasa, nondum mihi constat, etsi diligenter inquisiverim. Neque vero necesse id est. Nosti enim optime, Vir doctissime, non unam eandemque rationem habere omnia corporis nostri vasa, quæ ad excernendum humorem aliquem facta sunt. Quædam in glandulis radicata quidem, extra tamen illas ad notabilem distantiam progrediuntur, ut salivalia vasa. Quædam in glandulis orta & per glandulosum corpus dispersa sunt, nec facile extra illud seorsim progrediuntur, ut de pancreatico ductu, aliisque constat. Quædam denique in tam exilibus glandulis oriuntur, ut ab ijs separabilia non sint: ipsaq; adeo glandulæ ductus constituunt. Ad hanc classem pertinent quoque illa in tarsis, quæ modo proposui. Imo dantur eiusmodi alia in corpore nostro, diligenter à me observata, quæ suo loco & tempore tibi proponam. Quod si cupias exemplum tantum aliquod horum glandulosorum ductuum, inspicias rogo, Vir curiosissime, in gallina domestica aut alijs pennatis (pauca enim sunt quæ non habent) cesophagi illam partem, quæ prope ventriculum dilatatur: Arist. vocat τὸν πρὸ τῆς γαστρὸς σόμαχον εὐρὺν καὶ πλατὺν. l. 2. hist. an. c. ult. Observabis enim plurimas prominentes papillulas, quæ compressæ humorem effur-

effundunt. Ubi dein interiorem tunicam, id quod facile fieri potest, separaveris, videbis multas minimas glandulas, seriatim dispositas & per fibrillas sibi connexas. Singulæ autem glandulæ aliquem ductum in se continent, seu potius ipsæ ductus sunt, qui membranam interiorem hujus dilatati œsophagi perforant & in ejus cavitatem succum suum effundunt. Eodem autem modo, ut supra innui, nec hîc licet ductus à minimis illis glandulis separare, nec habent illi cum ulla alia parte continuationem. Sufficiat autem unum hoc exemplum illustrandis ductibus nostris: alia ex corpore humano deprompta Observationibus meis Anatomicis, aliquando, Deo volente, edendis, reservabo. Nunc figuram aliquam sub jicio palpebrarum dextrarum ab oculo abscissarum, quarum tarsi inversi sunt.

Explicatio figuræ.

- A. *Cutis palpebrarum à capite abscissa.*
- B. *Angulus oculi minor.*
- C. *Angulus oculi major.*
- D. *Palpebræ inferioris tarsus inversus, in quo lineæ ductus, puncta ostia ductuum in limbo denotant.*
- E. *Palpebræ superioris tarsus, in quo similiter lineæ ductus, puncta ostia ductuum denotant.*
- F. *Pili palpebrarum.*
- a. *Puncta lacrymalia antebac cognita.*

Exprimit

Exprimit aliquomodo firum horum vasorum hæc
figura, in quibusdam tamen eam imperfectam ef-
se, ut solent pleræque omnes, libens fateor, nec
tam ad hanc, quam ad descriptionem meam velim
te attendere. In brutis similiter hæ glandulæ cui-
libet obviæ sunt, imò ostia vasorum facilius dete-
guntur, quia nigrore labiorum sese produnt, ut
in alijs etiam vasorum ostiis tum in buccis, tum
sub lingua brutorum contingit. In vitulo, bove,
ove, cane, cervo alijsque observavi, nec dubito,
quin in pluribus quoque reperiantur. Iusta illis
quoque serie in utraque palpebra glandulæ sunt
dispositæ, perque membranam nexæ & quot
glandulæ, tot tubuli, qui callosam palpebrarum
tunicam oculum versus perforant, materiamque
nunc liquidiorē nunc spissiorē continent. Ha-
bes historiam horum vasorum, quorum actionem
Te ipso Vir doctissime, nemo ostendet rectius.
Quid obstat tamen, quo minus & meam sententi-
am tibi edifferam, censuræque tuæ subijciam? Sa-
ne cum omnia hæc vasa, quæ cum alijs, tum mihi
observata sunt, versus oculi globum pateant, ob-
serveturque ille nunc parcius, nunc copiosus hu-
more irrigatus, statim suspicari licet, an per hæc
vasa aut omnis hic humor aut saltem aliqua ejus
pars oculo communicetur. Manifestis enim viis
C osten-

ostensis, quis ad occultas velit confugere? Certe nunquam mihi placere potuit illa nonnullorum de vaporibus elevatis iterumque condensatis doctrina. Sed, sicut inventis hoc seculo ductibus in os apertis nemo est paullo doctior, qui non consideratis reliquis circumstantiis per eos in os influere salivarem qui in ore continetur, humorem (ne dicam, ad oculum ostendi effluxum salivæ ex his ductibus posse, observante accuratissimo Ruischio observ. 16.) judicet: sic quoque per palpebrarum ductus ad oculum delabi puto has *lacrymationum salivas*, ut cum Plinio loquar l. xi. c. 37. Verum illud dubium videtur, annon quædam ex illis vasis abducant potius humorem, quam adducant. Videmus enim oculi globum naturaliter semper humore aliquo perfusum, nec illum unquam deesse, unde colligitur semper novum affluere, qui ne nimis abundet, videtur debere abduci. Videmus quoque humorem illum qui naturaliter ad oculum irrigandum parè affluit, quando aut per affectus animi, aut per alias causas concitatus copiosius influit, partim quidem extra oculum prolabi, partim vero sensim ex ipso oculo subduci. Unde suspicari licet, quædam ex his vasis humorem illum abducere. Examinemus igitur tria illa Vasorum genera, Veterum in angulo interno, Stenoniana

ana & glandula innoiminata orta, & mea in tarsis sita, quænam ex his humorem adducant, quænam abducant. Galenus illa in angulo interno vasa humorem oculum irrigantem & dare & accipere, voluit: cum nempe oculi habeant, quod satis est, absorbere foraminula hæc; quod superest, tantisper, dum opus sit, explicante Hofmanno n. 752. Alij tantum profluere per illa lacrymas voluere, nulla tamen adducta ratione. Unus Fallopius ad sensus provocat, scribitque se in fletibus mulierum observasse, majorem partem lacrymarum per hos meatus ad oculos emanare. Ego tamen cum eruditissimo Stenonio hæc in interno angulo vasa nihil adducere, sed oculi humorem superfluum exceptum ad nares deducere puto. Id quod non temere quis negaverit, si horum vasorum situm, quomodo ab oculis descendentiâ in narium cavitatem sese exponerent, rectè observaverit. Hæc nimirum via est, per quam lacrymantibus pueris humor copiosius descendens nares quoque ipsas fluere facit. Hinc est, quod nares emungendo oculos purgare possimus. Per hæc vasa ocularium medicamentorum sapor ad os pervenit, ut forte ipse apud ægros aliquando observasti, memorantque præter Galenum Carpus in Mundinum p. 467. Thaddæus Dunus l. 4. de Venæsectione, Vopisc. Fort. Plem-

pius ophthalmogr. l. 3. c. 17. fide Adriani Spigelii & Guilielmi de Mera. Quod Fallopius in mulieribus flentibus se vidisse memorat, id ego nunquam potui observare. In angulo quidem interno lacrymalis gutta primum comparet, inde tamen non licet colligere, ibi eam ex vasis suis prodire; quia enim ab alijs oculi partibus in declivorem illum angulum confluit humor, ibi primum à nobis observatur sub lacrymalis guttæ specie. Nonnulli, quorum sententiam refert Petrus Petitus, eruditus Medicus Parisiensis, l. 1. de lacrymis c. 13. ulterius progressi etiam inter illos in interno angulo meatus discrimen aliquod fecerunt. Quæ enim lacrymæ in dolore, ira aliisque ejusmodi animi motibus profluunt, per inferioris palpebræ meatum emitti: quæ autem alia profluunt ratione, quoniam è cerebro, non corde, deriventur, per superiorem meatum exire dixerunt. Falsitas verò istius rei statim obvia est. Ne enim alia nunc adducam, cum isti duo meatus mox in unum truncum coeant, qui ad nates pergit, qui poterunt per hunc aliæ, per illum aliæ lacrymæ profluere. Berengarius Carpus fibras his ductibus ascribit. Recitabo ipsa verba ex ejus in Mundinum commentario p. 467. quia in paucorum manibus liber ille est. *Et credo, quod intra talia foramina sint villi omni-*

um modorum, qui faciunt ad expulsionem & retentionem naturalem lacrymarum. Et ideo si contingat Chirurgum incidere tales villos, ut sepe fit in exituris talium locorum, continuè fluunt lacrymæ, quia villi prædicti incisi non possunt retinere, quod retinebant, & ita etiam sæpissime contingit hic error in cauterisando fistulas lacrymales. Verùm isti quidem villi, sive fibræ, finguntur tantum, non revera sunt, quod autem ductibus illis læsis lacrymæ effluant, mirum non est, cum per adducentes humor ad oculum continuo fluat, per hos autem læsos abduci non possit ideoque lacrymarum forma effluat. Verùm exspectas forte, ut illis abducentibus missis, reliquorum in palpebris vasorum actionem proponam. Stenoniana vasa inter adducentia ab Inventore collocata sunt, idque maximo jure. Ad eandem verò classem mea quoque pertinent: per quæ, ut & per Stenoniana, humiditas illa adducitur, quæ palpebras inter & oculi globum erat necessaria, cum illæ continuo moveri deberent & celerrimè, id quod citra humorem aliquem intercedentem fieri non poterat. Ille autem aliquando aut per motus animi aut aliis de causis, copiosius influit per hæc vasa dumque statim in abductoria recipi non potest, extra oculum in genas prolabitur, vocaturque lacryma. Hinc est illa,

ta, quam in lacrymaribus observamus, palpebrarum intumescencia. Hinc videmus eos, quibus lacrymas fingere lubido est, utramque palpebram valde comprimere; sic enim statim oculi globus copiosiori humore, ex his ductibus in tarsis expresso, ipsis perfunditur. Imò per fit verosimile, in præternaturali statu viscidum illum humorem, qui palpebras nocturno tempore conglutinare solet, ex his ductibus prodire. Si in cadavere humorem, qui ex his ductibus, concretus plerumque, exprimitur, contempleris admodum similis est lemni illis, quæ in oculorum angulis colliguntur, id quod ad meam quoque sententiam roborandam non parum facit. In brutis, uti hi ductus etiam adsunt, sic eundem habent usum, ut nempe oculum inter & palpebras humorem suppeditent illis movendis & ne cornea exsicceat. In illis vero animalibus aliquando etiam copiosius effluere, etsi non per affectus animi motum, certum est, qui cur lacrymæ nomine indignus sit, non video. Sæpe his diebus, injecto in animalium oculos acerrimo pulvere, ut humoris, ex quibus prodiret locis, motum observarem, magna copia profluere lacrymam vidi. Alia, quæ circa hanc materiam notare possem, lubens præmitto, cum sciam ista omnia Tibi, Vir eruditissimè, patere, si modo velis cogitationes duas co-

dimit-

dimittere. Cum autem præter hæc vana palpebrarum propriæ observationis nihil ultima in Anatomæ ostenderit, adeoque materia propositæ descriptionis me deficiat, Epistolam claudo, hac tamen addita promissione, alio tempore me & plura & doctiora allaturum. Cum enim Serenissimi Principes studiis meis Anatomicis, suppeditatis abunde subsidiis, favent: cum discipulorum numerus indies auctior me excitet, cur non ausim aliquid de industria mea, hoc præsertim ætatis meæ vigore, tibi polliceri? Quod si tui similibusque eruditissimorum hominum favor accesserit & benevolentia, tum demum aliquod me operæ prætium fecisse judicabo. Vale. Scripsi in Academia Julia, quæ est Helmæstadij. vi. Calend. Jun. A. M D C L X VI.

